

EEEEEEEEE.....|| अध्याय ५१ || EEEEEE.....



## ॥ अथ श्रीसार्वांसच्चरीत ॥ अध्याय ५१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीसरस्वत्यै नमः ॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥ श्रीकुलदेवतायै नमः ॥  
श्रीसीतारामचंद्राभ्यो नमः ॥ श्रीसद्गुरुसार्वानाथाय नमः ॥ जय जय सार्व भक्त आदारा । गीता  
अर्थ प्रकाशका गुरुवरा । सर्वसिद्धीच्या दातारा । कृपा करात म्हजेर ॥१॥ करपाक हुलोप  
शमन । मलयगिरींत पिकता चंदन । वा करपाक सुखी विश्वजन । कोसळटा पावस धरतरेर ॥२॥

वा देवांचें जावपाक पुजन । प्रगटा वसंता वेळार फुलां जावन । वा करपाक श्रोत्यांचें समाधान । जलमता आख्यान  
परंपरा ॥३॥ आयकतकूच हें सार्वचरीत । श्रोते वक्ते दोगूय पवित्र । पवित्र आयकुप्यांचे 'श्रोत्र । पवित्र मूख  
वक्त्यांचें ॥४॥ फाटल्या अध्यायांत अज्ञान निरसन । जातकूच कशें प्रगटा ज्ञान । ३“तद्विद्धि प्रणिपातेन” । जालें  
श्लोकांचें अर्थ निरूपण ॥५॥ भगवद्गीता पूर्णसमाप्तीत । अठराव्या अध्यायाच्या शेवटांत । तातूतल्या बात्तराव्या  
श्लोकांत । विचारता श्रीकृष्ण अर्जुनाक ॥६॥ इतलें मेरेन जालें प्रवचन । तेना “जालें व्यय मोहनिरसन” । केलो  
असो स्पृश्ट प्रस्न । “जालें व्यय ज्ञान” अशें ना विचारूक ॥७॥ तशीच “पार्थानूय दिली पावती । “मोह म्हजो गेलो  
दिगंती” । म्हणलें “जावंक ना ज्ञानप्राप्ती । जाली फकत मोहविच्छित्तीच” ॥८॥ मोह नांव फकत अज्ञान ।  
दिसपाक मात उतरां दोन । अर्थ अवबोध नात भिन्न । गीता अर्थतज्ज जाणटात ॥९॥ ५“यत्वयोक्तं वचस्तेन” ।

१. कुडीची भगभग. २. कान. ३. भगवद्गीता अ. ४ श्लोक ३४ वो.

४. अर्जुनान. ५. तुमी जो म्हाका उपदेश केलो तातूतल्यान.

EEEEEE.....|| श्रीसार्वांसच्चरीत ॥ EEEEEE.....

“मोहोऽयं विगतो” जाण । इकराव्या अध्यायांत सुरवातीक अर्जुन । करतालो हेच कथन श्रीकृष्णाक ॥१०॥ आतां सध्याचो अध्याय नवीन । सुरवातीक काकासाहेबांक व्हरून । कशे शिरडींत केले स्थापन । करुया तें विवेचन नवलाचें ॥११॥ तांचो शिरडीचो क्रणानुबंध । तांचो साईं कडलो दृढ संबंद । कसो मुळींचो कारणनिर्बंध । आयकात तो संबंद पुरायेन ॥१२॥ कथा तांच्यो आसात साबार । लहाना व्हडांक सगल्यांक खबर । पूण सुरवातीक ते कशे कित्या खातीर । आयले शिरडींत तें नकळो कोणूच ॥१३॥ पूर्वपुण्यायेच्यो गोश्टी । तातूंत परमेश्वर कृपादृश्टी । तातूंतल्यानूच फुडें सद्गुरुभेटी । स्वानंदपुश्टी शिश्याक ॥१४॥ हांचे सयत आतां हो अध्याय । श्रोत्यांक सांगतलो ‘कथात्रय । तीग भक्तांचो हो मनोदय । दितलो थाकाय काळजाक श्रोत्यांच्या ॥१५॥ कोट्यानुकोटी उपाय हेर । करात परमार्थप्राप्ती खातीर । सद्गुरुकृपादृश्टी जाले बगर । पडना गांठीक परमार्थ ॥१६॥ ह्या अर्थाची कथा गोड । आयकतना पूर्ण जातले कोड । श्रोत्यांच्या मनांत जातली आवड । वाडटली आस निजस्वार्थाची ॥१७॥ गुरुभक्तांचें समाधान । तो हो अध्याय परम पावन । जावन श्रोत्यांनी सावधान । करचो श्रवण हितकर ॥१८॥ हरी सीताराम दीक्षित । काकासाहेब नांवान लोक वळखत । सगले साईंबाबांचे भक्त । आदर प्रेमान स्मरत जांकां ॥१९॥ तांची ही पूर्वपीठिका । आनंदायक बहुश्रूत रसिकां । आदरान सांगतां भक्तभाविकां । चरित्र ‘इत्सुकांच्या सुखा खातीर ॥२०॥ जे वर्स एकुणीसरें णव मेरेन । ‘साई’ नांव नकळो आसले आयकून । तेच फुडें साईंचे परमभक्त जावन । पावले नामनेक सगल्याक ॥२१॥ उच्च शिक्षण सोंपतकर । वतकूच वर्सा साबार ।

१. हो म्हजो मोह, हें म्हजें अज्ञान ना जाले. २. हरी सीताराम दीक्षित. ३. आदले घट संबंद. ४. अनेक.

५. तीन कथा. ६. कवतक. ७. आदलो पुराय वृत्तांत. ८. आयकृपाक.

॥श्रीसार्वदेवचरीता॥

॥ अध्याय ५१ ॥

नानासाहेब चांदोरकर । आयले 'लोणावळ्याक एकदां ॥२२॥ दीक्षित तांचे पोरणे स्नेही । भेट घडिल्ली बन्याच वसानी । खबरो सूखदुखवाच्यो दोगांयनी । केल्यो त्या वेलार मनामेकळ्यो ॥२३॥ लंडन शारांत चडटना गाडयेत । पांय निसरून पडले दीक्षित । जाल्ली पांयाक जी दुखापत । थकले उपाय करून ॥२४॥ त्या दुखण्याची पूर्ण वार्ता । सहज आयली उलयतां उलयतां । थंय श्रीसाईबाबांची उपयुक्तता । स्मरली मनांत नानांच्या ॥२५॥ पांयाचें तें लंगडेपण । वच्चेशें दिसता जर मनापसून । चल घेवपाक म्हज्या गुरुचें दर्शन । नानांनी तेन्ना सांगलें तांकां ॥२६॥ मागीर नानांनी नवलाय म्हणून । साईचें वृत्त पुरायेन । सांगलें दीक्षितांक खोशयेन । म्हानपण ह्या संतशिरोमणीचें ॥२७॥ ‘कितलोय पयस म्हजे पसून । रावलो जरी म्हजो मनीस वचून । चिमणे भशेन दोर बांदून । हाडटां ओङ्न सत्वर ताका’ ॥२८॥ अशें बाबांचें नित्य वचन । वयल्यान नानांनीय केलें प्रवचन । म्हणलें आमी बाबांचे जायना जे मेरेन । जावचें ना तांचें आकर्शण ॥२९॥ तुमी तांचे आसले वीण । घडचें ना तुमकां दर्शन । हीच बाबांची व्हडली खूण । स्वता तुमी कित्याक थंय वतात ॥३०॥ आसू, हें आयकून साईचें वर्णन । धादोसले दीक्षित मनांतल्यान । मागीर तांणी म्हणलें नानांक पलोवन । घेतां हांव दर्शन श्रीसाईचें ॥३१॥ म्हज्या पांयांची किंते कथा । पुराय देहाचीच नाशवंत अवस्था । उर्स कितलोय वेळ पांयांची व्यथा । ना म्हाका ताचो हुसको कसलोच ॥३२॥ वतां हांव निजगुरु दर्शना । फकत निरतिशय सौख्य संपादना । अल्पमुखाची आस धरिना । करिना ताची मागणीय ॥३३॥ ब्रह्मावेगालें ना सूख । तेंच एक सूख अमोलीक । जातलो हांव तुमच्या गुरुचो सेवक । ह्या एका

१. हांगा स. काकासाहेबांचो बंगलो अजून आसा. २. आत्यंतिक मोक्षसूख मेळोवपा खातीर.

॥श्रीसार्वसच्चरीति॥ १०३

मोलादीक सुखा पासत ॥३४॥ आसूं पांयाचें लंगडेपण । ताचें म्हाका गेललें ना पडून । पूण म्हज्या मनाचें हें लंगडेपण ।  
 घालयात कशेंय करून एकदांचें ॥३५॥ सामको खरशेलों करून साधन । पूण कशेंच स्थीर उरना मन । ताब्यांत  
 दवरपाचे यत्न केल्यार पसून । जातात ते निर्फळ नकळटना ॥३६॥ कितलोय रावलों जरी सादूर । करून मनाचो  
 ठाम निर्धार । वता केन्नाच चुकोवन नदर । अजाप गहन मनाचें ॥३७॥ तरीय नाना हांव मना पसून । घेतलों तुमच्या  
 गुरुचें दर्शन । म्हज्या मनाचें लंगडेपण । घालयात म्हूण मागीन तांचे कडेन ॥३८॥ नाशवंत शरिरसुखांत उदास ।  
 जाका आत्यंतीक सुखाची आस । जाता साईंक परम उल्हास । परमार्था विशीं अशा भक्ताच्या ॥३९॥ कायदेमंडळ  
 सभेची वेंचणूक । सगले कडेन हो विशय एक । जळीमळीं अनेक लोक । व्यस्त भौशीक ह्वा कामांत ॥४०॥  
 काकासाहेब आपले खातीर । मागूंक मतां करीत प्रचार । भोंवत भोंवत त्या वेळार । पावले ते नगराक ॥४१॥  
 काकासाहेब मिरीकर । नांवाचे थंयचे एक सरदार । दीक्षितां कडेन लागींपण अपार । आयले तांच्या घरा  
 कडेन ॥४२॥ त्याच वेळार त्या शारांत । घोड्यांचे प्रदर्शन केललें आयोजीत । म्हणून पयस पयसुल्यान येत । लोक  
 उपाट थंय गर्देन ॥४३॥ बाळासाहेब मिरीकर । कोपरगांवचे मामलेदार । प्रदर्शनाक आसले हजर । अहमदनगर  
 शारांत ॥४४॥ ज्या कामाक दीक्षित आयिल्ले । तें सगलें पूर्ण जाललें । शिरडीक वचप कशें घडटलें । कोण म्हाका  
 व्हरीत थंय मेरेन ॥४५॥ सौंपतकूच कार्यभाग थंयचो । दिसपाक लागलो मार्ग शिरडीचो । घडचो दर्शनयोग श्रीसाईंचो ।  
 हो एकूच उद्देग दीक्षितांक ॥४६॥ येतलो म्हजे वांगडा कोण । व्हरतलो कोण बाबां कडेन । पांयांचेर तांच्या म्हाका  
 घालीत कोण । हुसको हो उपाट दीक्षितांक ॥४७॥ वेंचणुकेचें काम सरतां । कशें वच्यें शिरडीक आतां । लागली

दीक्षितांक ही चिंता । सांगलें तशें मिरीकरांक ॥४८॥ काकासाहेब मिरीकर । तांचे बालासाहेब हे 'कुमर । लागले दोगूय करपाक विचार । वचप कोणे दीक्षितां वांगडा ॥४९॥ दोगांय मदलो कोणूय एक । आसल्यार सांगाताक नाका आनीक । तरीय वच्चें कोणे वांगडाक । चल्लो विचार त्या दोगांयचो ॥५०॥ मनशाची कल्पना एक । ईश्वराची येवजण 'कल्पक । दीक्षितांच्या शिरडी वचपाक । घडणूक आगळीच आयली घडून ॥५१॥ हेवटेन अशी तळमळ । दुसरे वटेन पळयात चळवळ । पळोवन भक्ताची इत्सा प्रबळ । समर्थ कशे कळवळ्ले ॥५२॥ अशां विचारांनी व्यस्त दीक्षित । बशिल्ले आसतना थंय चिंतेस्त । 'माधवरावूच आयले नगरांत । अजापले लोक समेस्त ॥५३॥ माधवरावांक तांच्या मांवान । धाडली तार नगरच्यान । मांय रावल्या रागार जावन । तत्काळ येयात घेवन घरकान्नीक ॥५४॥ केली तयारी मेळटकूच तार । घेतली बाबांची आज्ञा सत्वर । घेवन घरकान्नीक बरोबर । गेलीं दोगांय चिथळी स्टेशनार ॥५५॥ तीन वरांची गाडी धरली । दोगांय तीं नगरांत गेलीं । गाडी येवन दारांत थांबली । देंवलीं सकयल दोगांय ॥५६॥ इतल्यान नानासाहेब पानसे । आपासाहेब गद्रे अशे । पावले थंय योगायोगानशे । प्रदर्शना निमतान त्या मार्गान ॥५७॥ माधवराव सकयल देंवताले । हांचे ते नदरेक पडले । मनांत भोव ते अजापले । उरलोना पार तांचे खोशयेक ॥५८॥ म्हणलें पळयात हे सुदैवान । माधवराव शिरडीचे ब्राह्मण । तांचे परस आतां आनीक कोण । वहरतलो शिरडीक दीक्षितांक ॥५९॥ मागीर तांकां मारून उलो । म्हणलें दीक्षित काका आयलो । मिरिकरां कडेन पळोवंक धाडलो । पळयात 'कवतूक श्रीसाईंचे ॥६०॥ दीक्षित आमचे स्नेही अलोकीक । तांची तुमची जातली

१. पूत. २. वेगळीच. ३. माधवराव बळवंत देशपांडे, रावपी शिरडी.

४. शिरडीक व्हरपाची ती कामगिरी माधवरावांचेर सोंपयली.

॥ अध्याय ५१ ॥ दिवन असो निरोप तांकां । वृत्त हें  
 वल्ख । शिरडी वचपाक ते भोव इत्सूक । सूख तांकां तुमच्या येवपान ॥६१॥  
 कळयलें दीक्षितांक । आयकून समाधान तांच्या मनाक । सॉंपली चिंता तांचीय ॥६२॥  
 मांयची खबर खुशाली घेवन । माधवराव आड पडले वचून । धाडलें आपोवाणे मिरीकरान ॥६३॥  
 दिवन मान । जातकूच थोडो 'अस्तमान । माधवराव गेले भायर सरून । मेलपाक म्हणून दीक्षितांक ॥६४॥  
 तांची पयली भेट । बाळासाहेबान घालून दिली गांठ । रातीं धांचे गाडयेचो बेत । थारलो स्पश्ट त्या दोगांयचो ॥६५॥  
 असो हो थारतकूच बेत । पळयात फुडें घडलें विस्मीत । बाळासाहेब कडेक काडीत । कपडो बाबांच्या फोट्या  
 वयलो ॥६६॥ हो फोटू बाबांचो । मेघा निस्सीम छात्र तांचो । त्रिनेत्र शंकर मानून ताका जो । पुजतालो परम  
 प्रेमान ॥६७॥ हारसो फुटलो जालें निमीत । म्हणून तो करपाक दुरुस्त । बाळासाहेबां वांगडा नगरांत । पयलीं गेले  
 शिरडींतल्यान ॥६८॥ तोच हो फोटू जावन दुरुस्त । दीक्षितांचीच जशी पळयतालो वाट । मिरीकरांच्या  
 दिवाणखान्यांत । आसलो कपड्यान गुठलायिल्लो ॥६९॥ घोड्यांचे प्रदर्शन सॉंपपाक । बाळासाहेब परत येवपाक ।  
 आसलो अजून अवकाश । म्हणून दिलो माधवरावां कडेन ॥७०॥ कपडो सोडून उगडलो । माधवरावांच्या ताब्यांत  
 दिलो । बाबां वांगडा वचपाक सांगलो । शिरडी मेरेन सुखान ॥७१॥ तेना तो सर्वांग मनोहर । फोटू जाचेर पडटकूच  
 नदर । काकासाहेब आनंदनिर्भर । रावले नमस्कारी भावनेन पळयत ॥७२॥ पळोवन ती घडणूक विचित्र । तशेंच  
 अकल्पीत रम्य पवित्र । समर्थ साईंचें तें पावन चित्र । धादोसले दोळे दीक्षितांचे ॥७३॥ जांच्या दर्शनाचो धरिल्लो हेत ।  
 तांचोच फोटू हो साक्षात । वाटेकूच दिसचो प्रत्यक्षांत । उरली ना शीममेर खोशयेक ॥७४॥ तोय येवचो शिरडीच्यान ।

१. सूर्य धारेक वचपाचो वेळ. २. आगळी.

काकासाहेब, मिरीकर घरांत । तशेच दीक्षितूय फुड्यांत । योग हो पळोवन आगळो ॥७५॥ जसो दीक्षितांच्या मनांत  
 भावार्थ । तसो पूर्ण करपाक साईसमर्थ । मिरीकर भक्ताच्या घरांत । आयले कर्शें दिसले त्या निमतान ॥७६॥  
 लोणावळ्याक नानांचें मेळप । तांचे वांगडा जाल्लें उलोवप । थंयच बाबांचें गुरुत्वाकर्शण जावप । बीज रोपण  
 जालें भेटीचें ॥७७॥ नाजाल्यार हो फोटू शिरडीचो । ह्याच वेळार हांगा कित्याक येवचो । इतलो वेळ मेरेन कसो  
 उरचो । कपड्यांत गुठलायिल्लो तसोच ॥७८॥ आसू, अशें जातकूच निश्चीत । धरून तो फोटू तसोच हातांत ।  
 माधवराव आनी दीक्षित । सरले भायर खोशयेन ॥७९॥ तेच रातीं जेवण जातकर । दोगूय गेले स्टेशनाचेर । दिवन  
 दुसऱ्या वर्गाची दर । काडली तांणी तिकेट ॥८०॥ ज्युस्त धा वरांचेर । पावली गाडी स्टेशनाचेर । दुसऱ्या वर्गात गर्दी  
 चिक्कार । जाल्ली तांणी पळ्यली ॥८१॥ पळोवन असो तो प्रकार । जालो दोगांकूय हुसको खर । वेळूय नासलो  
 आनीक चड । करची वेवस्था कशी आतां ॥८२॥ आसू, हे गर्देक लागून । येवचें पडलें परत थंयच्यान । थारायलें  
 दोगांयनी उलोवन । वच्चें दुसऱ्या दिसा सकाळीं ॥८३॥ इतल्यान पळ्यलो गाडयेच्या गार्डाक । वळखतालो जो  
 दीक्षितांक । पयल्या वर्गात दिलें तांकां बसपाक । जाली अशी वेवस्था आपसूक ॥८४॥ उपरांत बसतकूच गाडयेंत ।  
 जाल्यो गजाली बाबांच्यो मनसोकत । माधवराव सांगीत कथामृत । उमाळे खोशयेचे दीक्षितांक ॥८५॥ अशा  
 गजालीनी मार्गात । वेळ गेलो खुशालकायेंत । गाडी पावतकूच कोपरगांवांत । देंवले परम खुशालेन ॥८६॥ त्याच  
 वेळार स्टेशनार । नानासाहेब चांदोरकर । पळोवन दीक्षित आनंदनिर्भर । मेळिल्ले एकामेकांक आपसूक ॥८७॥ तेय  
 घेवपाक बाबांचें दर्शन । आयिल्ले तेन्ना शिरडीच्यान । हो अनपेक्षीत योग पळोवन । विस्मीत जाले ते तिगूय ॥८८॥  
 मागीर तांणी टांगे थारावन । उलयत उलयत गेले थंयच्यान । वाटेर गोदावरींत न्हावन धुवन । पावले पावन

॥ शिरडींत ॥८९॥ फुडें जातकूच साईर्हें दर्शन । दीक्षितांचें विरगळें मन । दोळे दुकांनी गेले भरून । आयलें भरतें  
 ॥ खोशयेचें ॥९०॥ हांवेंय तुजी पळोवन वाट । फुडें शास्याक धाडलो थेट । नगरांत तुजी घेवपाक भेट । सांगलें मागीर  
 ॥ स्पष्ट साईर्ही तांकां ॥९१॥ शिरशिरले दीक्षित आंगापांगान । गळो सदगतीत आयलो भरून । घाम फुटलो दरदरून ।  
 ॥ उरलिना शीममेर खोशयेक ॥९२॥ देह सुक्षीम कंपायमान । चित्तवृत्ती खोशयेत मग्न । दोळे पावले 'अर्धोन्मीलन ।  
 ॥ आनंदघन दाटलो ॥९३॥ आयज जाली धन्य जीण । म्हणीत धरले चरणांक वेंगावन । धन्य धन्य जालें मन । जाली  
 ॥ खोशी तांकां उपाट ॥९४॥ फुडें वर्साचीं वर्सा गेलीं । साईरर्णी निश्ठा जडली । साईर्ही पूर्ण कृपा मेळयली ।  
 ॥ ओंपली सेवेक कूड आपली ॥९५॥ करपाक मेळची सेवा बरी । म्हणून यथासांग बांदली मठी । शिरडींतूच कांय  
 ॥ वर्सा रावतिका केली । वाडयली महती श्रीसाईर्हीची ॥९६॥ सारांश ताचो जो धरता काम । खात्रेन ताका करता  
 ॥ निश्काम । साई निजभक्त विश्रामधाम । भक्तांक परम सूखदिणो ॥९७॥ चंद्राक चकोर असंख्यात । चकोरांक  
 ॥ एकूच नक्षत्रनाथ । तशे तिका जरी अनेक पूत । आवय ती एकूच सगल्यांक ॥९८॥ दिनकराक कुमुदिनी अपार ।  
 ॥ पूर्ण कुमुदिनीक एकूच दिनकर । भक्तांक तुज्या ना 'पार । पिता तूं गुरुवर एकलोच ॥९९॥ मेघांक आशेतात चातक  
 ॥ कितलेशेच । मेघ मात थंयच्यान चातकाक एकूच । ताचे भक्तूय असंख्य तशेच । जननी जनक तो एकूच ॥१००॥  
 ॥ शरण जे जे सद्भावान सहज । तांची तांची राखून लज । आवडीन स्वता पूर्ण करता काज । पळयत आसता आयज  
 ॥ प्रत्यक्ष ॥१०१॥ जो जो जिवो प्राणी जगांत । मरण करतलें ताचो अंत । साई दीक्षितांक अभय दीत । 'बहरतलों

१. अद उगाडल्ल. २. इत्सा. ३. चंद्र. ४. घवा साळका आशल्ल तळ. ५. पलतड दाखावपा. ६. काय.

तुका हांव विमानांतल्यान् ॥१०२॥ जे प्रमाण साई उतर दीत । तसोच जालो दीक्षितांचो अंत । मुखांत श्रीसाईचे  
गूण गायत । पळयलो हांवें प्रत्यक्ष दोळ्यांनी ॥१०३॥ आगागाड्येंत एका बांकाचेर । बशिल्ले आसतना आमी परस्पर ।  
समर्थ साईच्या गजालीनी ‘चूर । बसले जशे अचकीत विमानांत ॥१०४॥ पळयात घेतली नकळत संद । मान म्हज्या  
खांद्यार ‘अलगद । जावन विमानांत ‘आसूढ । गेले उडून दीक्षित ॥१०५॥ नासलो आळ ना पीळ । ना घरघर ना कळ ।  
हांसतां उलयतां पळयतना सकल । थांबली हालचाल कुडीची ॥१०६॥ मनीस भुमिका अशी विसर्जली । निजरुपांत  
निजज्योत मेळयली । विमानमार्गान स्वरुपांत ‘स्थापली । ज्योतींत समरसली निजज्योत ॥१०७॥ साईचरणीं  
लागतकूच ध्यान । गळ्यां पूर्ण देहाभिमान । वृत्ती जाली समाधान । पूर्ण कृष्णार्पण देहाक ॥१०८॥ शके  
अठराशें अटठेचाळीस । ज्येश्ठ वद्य एकादशीक । दीक्षित पावले ब्रह्मपदाक । कर्मभुमी ही सोडून ॥१०९॥ म्हणात  
तांचें हें देहावसान । वा तांकां आयलें विमान । जाले ते साईचरणीं विलीन । गजाल ही प्रमाण कोणाकूय ॥११०॥  
अशा उपकाराक जावचें उत्तीर्ण । अशें ‘भावी तो अभक्त पूर्ण । दृश्यदानान उतरायीपण । सपनांतूय घडना  
जाणात ॥१११॥ ‘चिंतामणी दिवक सोदतलो । आनीक चिंता वाडयतलो । तातूत ‘अचिंत्यदानियां जातलो ।  
उतराई, हो ‘बालनिर्णय सामको ॥११२॥ बरें कल्पतरूय दिशात । गुरुक नियाळूक वशात । गुरु कुशल  
निर्विकल्पदानांत । उत्तीर्णताय जायत व्य ह्या सगल्यां परस । गुरुक दिवपाक  
सोदशात परीस । परीस लोखंडाचें भांगर ‘सरस । करतलो, गुरु ब्रह्मरस पिवयतलो ॥११४॥ कामधेनु ओंपशात

१. मग्न, तल्लीन् २. अळंग ३. बसुन् ४. स्थापन केली ५. भावना धरपे ६. इत्सा धरिल्ले दिवपी मणी ७. गृह चिंतेस्त.

८. भुरग्यांचो सिद्धांत. ९. श्रेष्ठ.

गुरुक । उत्तीर्ण मानशात गुरु 'उपकाराक । वासना वाडयशात पर्टीनी अनेक । निश्काम निरायासदानी गुरु ॥११५॥  
 अरब्द्या विश्वांतली संपत्त । दिवन, जे गुरुउपकार पावोवपाक सोदतात । 'अमायीक दात्याक जे प्रपञ्चीक ओंपतात ।  
 जाता तातूत ब्हय उत्तीर्णताय ॥११६॥ देह उंवाळचो म्हणल्यार गुरु वयल्यान । तोय फकत नाशवंत जाण । जीव  
 सोडटलों म्हणल्यार उंवाळून । जाल्यार तोय जाणात फट स्वता ॥११७॥ सदगुरु सत्यवस्त दिवपी । ताका फट वस्त  
 जर ओंपली । उतराई कसो जायत दिवपी । गजाल ही अशक्य सामकी ॥११८॥ म्हणून अनन्यश्रद्धापूर्ण । घालून  
 दंडवत लोटांगण । मस्तक तेंकोवन वंदात सदगुरुचरण । उपकार स्मरणपुर्वक ॥११९॥ अखंड गुरु उपकार स्मरण ।  
 हेंच शिश्याक भुशण । तातूतल्यान जे जावपाक सोदतात उत्तीर्ण । मुकतात शिश्य ते निजसुखाक ॥१२०॥ कथा  
 इतली जातकूच आयकून । श्रोत्यांची वाडली आनीक तान । तळमळ, उमळशीक तांची पळोवन । कथा एक ल्हान  
 सांगतां ॥१२१॥ संतूय आपलें बंधुप्रेम । उकतायतात संवसान्यां प्रमाण । वा जागरूक लोकसंग्रहांत परम ।  
 आसतात हें वर्म दाखयतात ॥१२२॥ वा स्वता साईच आपूर्ण । करपाक आपल्या भक्तांचे कल्याण । ते ते भुमिकेंत  
 स्वता नटून । दितात शिक्षण परमार्थाचें ॥१२३॥ ह्या अर्थांची ल्हानशी कथा । आदरान आयकात आतां । कळटली  
 तातूतल्यान न सांगता सवरतां । निजखूण संतांची संतांक ॥१२४॥ एकदां देगेर न्हयचे श्रीगोदावरी । नामनेच्या  
 राजमहेंद्री 'शारीं । आयली श्रीवासुदेवानंदांची स्वारी । उपनांव जाचें 'सरस्वती' ॥१२५॥ म्हान ते अंतर्ज्ञानी ।  
 कर्ममार्गाचे व्हडले अभिमानी । अखंड जांची कीर्त 'स्वर्धुनी । गाजताली संवसारभरांत ॥१२६॥ एकामेकां कडल्यान  
 खबर आयकून । 'पुंडलीकराव आनी हेर जमून । नांदेड शारांतल्या भाविकांनी मेळून । धरलो हेत दर्शनाचो ॥१२७॥

१. गुरुन केल्ल्या उपकारांक. २. कसलीच इत्सा धरिनासपी. ३. शारांत. ४. किर्तीरूप गंगा. ५. नांदेडचे नामनेचे वकील.

आसुं, फुडें हे लोक गेले । राजमहेंद्री शारांत पावले । गोदा देगेर फांतोडेर जमले । दर्शना खातीर स्वामींच्या ॥१२८॥  
 नांदेडचे ते लोक समस्त । देवले न्हावपाक गंगेत । मुखांत स्तोत्रपाठ गायत । फांतोडेच्या त्या वेळार ॥१२९॥ थंयच  
 स्वाम्यांक आशिल्ले पळोवन । लोकांनी सद्भावान केलें नमन । सहज खबरो खुशालीचे प्रस्न । आयलो तेन्ना  
 विशय शिरडीचो ॥१३०॥ कानांत पडटकूच साईनाम । स्वाम्यांनी थंयच्यानूच केलो प्रणाम । म्हणलें हे भाव आमचे  
 निश्काम । प्रेम तांचे आमकां उपाट ॥१३१॥ थंयचे श्रीफळ एक घेवन । पुंडलीकरावांच्या हातांत दिवन । म्हणलें  
 दियात हें म्हज्या भावाक व्हरून । वतले तेन्ना शिरडीक ॥१३२॥ सांगात म्हजो नमस्कार । म्हणात आसची कृपा ह्या  
 दीनाचेर । दिवं नाकात पडपाक आमचो विसर । वाडचे प्रेम निरंतर ॥१३३॥ तुमी शिरडी वटेन । परत जेन्ना करतले  
 गमन । करात हें म्हज्या भावाक अर्पण । आदरान विसरनासतना ॥१३४॥ आमी स्वामी, करचे न्हय वंदन । अशें  
 जरी आमकां हें बंधन । पूण त्या नेमाचे उल्लंघन । प्रसंगार कल्याणकारक ॥१३५॥ म्हणून घेतना साईदर्शन । करूं  
 नाकात हे गजालीचे विस्मरण । साईचरणीं हें श्रीफळ अर्पण । करात विसरनासतना ॥१३६॥ आयकून तांचे वचन ।  
 पुंडलीकरावांनी धरले चरण । म्हणलें जशी स्वाम्यांची आज्ञा प्रमाण । हाडटां आचरणांत ती तशीच ॥१३७॥ करून  
 आज्ञा ती मान्य । हातूंत हांव स्वताक मानतां धन्य । स्वाम्यांक शरण वचून अनन्य । सरले भायर थंयच्यान  
 पुंडलीकराव ॥१३८॥ स्वामी जे बाबांक भाव म्हणीत । तें कितें आसलें व्हय फट । ‘यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहुयात्’ ।  
 बाबा वागताले हे श्रुती प्रमाण ॥१३९॥ लोक जिका ‘धुनी’ म्हणीत । ती बाबांच्या फुड्यांत नित्य । आढूय आदेस  
 आसताली पेटत । आसलें हें एकवत बाबांचे ॥१४०॥ चित्तशुद्धीतल्यान प्रमाण । अग्नीहोत्र कर्म असलें साधन ।

ब्रह्मप्राप्ती खातीर करीत धारण । लोकसंग्रहकारण जें ॥१४१॥ श्रीवासुदेवानंद-सरस्वती । तेय सन्न्यासी तशेच व्रती ।  
 म्हणूनूच न्हय निरर्थक तांची ती उक्ती । भाव मानतात जे बाबांक ॥१४२॥ फुडे जावचे आदीं म्हयनो गजालीक ।  
 वांगडा घेवन चौगां इश्टांक । वचपाचो शिरडी दर्शनाक । आयलो योग पुंडलीकरावांक ॥१४३॥ घेतलें सामान  
 फळफळावळ । यादीन घेतलें तें श्रीफळ । वचपाक भायर सरले सकल । खुशालभरीत मनान ॥१४४॥ फुडे  
 मनमाडाक देंवतकर । कोपरगांवची गाडी सुटपाक 'अवसर । आसा म्हणून गेले व्हाळाचेर । लागिल्ली तानूय  
 भरपूर ॥१४५॥ भुकेपोटार फकत उदक । पियेल्यार भलायकेक मारक । म्हणून शेवाचें पाकीट एक । हाडलें कोणे  
 तरी खावपाक ॥१४६॥ तोंडांत घालतकूच शेवाची चिमूट । शेव लागलो सामको तिखट । नाल्ला बगर शेव फुकट ।  
 जाली व्यर्थ सगली खटपट ॥१४७॥ तेन्ना एकल्यान म्हणलें सगल्यांक । सुचल्या युक्ती म्हाका एक । कातली जर  
 खायत शेवा सांगाताक । पळयात मागीर रुच शेवाची ॥१४८॥ नाल्ल तर आसलोच तयार । फोडपाक कळाव  
 कित्याक मागीर । फोइन खालो शेवा वांगडा पोटभर । पियेवन उदक ताचेर ते परतले ॥१४९॥ नाल्ल म्हणटां नाल्ल  
 आयलो । कोणाचो तो ना विचारलो । भुकेन असो सांवार केलो । पडलो विसर त्या सगल्यांक ॥१५०॥ आसूं, फुडे  
 गेले थळांत । बसून कोपरगांवचे गाडयेंत । वाटेक पुंडलीकरावांच्या मनांत । जालो उगडास नाल्लाचो ॥१५१॥  
 पळोवन शिरडी लागीं पाविल्ली । पुंडलीकरावांक तळमळ लागली । वहड आमी चूक केली । खालें श्रीफळ  
 वासुदेवानंदाचें ॥१५२॥ कळळें जेन्ना नाल्ल फुटलो । पुंडलीकरावांच्या काळजांत भंय दाटलो । आंगभर तांकां

॥ अध्याय ५१ ॥

घाम सुटलो । घडिल्लो गुन्यांव संतांचो ॥१५३॥ जालो तांकां भोव पश्चाताप । केलें आपणे केदें पाप । पडटले  
माथ्यार स्वाम्यांचे श्राप । जालें व्यर्थ म्हजें उलोवप ॥१५४॥ श्रीफळाची अशी गत । जालली पळोवन व्हड फसगत ।  
पुंडलीकरावांचे चित्त । जालें तटस्थ विस्मयान ॥१५५॥ आतां बाबांक कितें दिवचें । कशे तांकां समजावचे । कशें  
तांकां तोंड दाखोवचें । श्रीफळ वगडावन बशिल्ले ॥१५६॥ जावपाचें जें साईचरणीं समर्पण । फराळ ताचो जाल्लो  
पळोवन । पुंडलीकरावान खिन्न जावन । म्हणलें हो अपमान संतांचो ॥१५७॥ आतां बाबा मागतले नाल्ल । शर्मी  
आमी जातले सकल । कारण मनमाडाक ताचो फराळ । केलो हो गोंदळ 'सर्वातीरी ॥१५८॥ नाल्ल हाडलोना आयज ।  
खरें सांगतले जाल्यारूय लज । फट सांगुनूय भागचें नासलें 'काज । साईम्हाराज सर्वसाक्षी ॥१५९॥ आसूं, साईचें  
घेवन दर्शन । मंडळी जाली सूखसंपन्न । खोसयेन दोळे आयले भरून । प्रसन्नवदन ते सगले ॥१६०॥ आतां आमी  
रातदीस । धाडटात बिनतारेचे संदेश । झेत हाचो मारतात खास । अभिमानवश जावन ॥१६१॥ केंद्र ते खातीर बांदचें  
पडटा । पयसोय बरोच मोडचो पडटा । संतांक हांची गरज नासता । धाडटात ते संदेश मनांतल्यानूच ॥१६२॥  
स्वाम्यांनी पुंडलीकरावांक । नाल्ल सांगिल्लो दिवपाक । तेन्नाच धाडिल्लो बाबांक । संदेश हो बिनतारी ॥१६३॥  
पुंडलीकराव घेतना दर्शन । साईबाबांनी आपूण जावन । म्हणलें "म्हजी वस्त यो घेवन । दिल्ली ती म्हज्या  
भावान" ॥१६४॥ मागीर खिन्न पुंडलीकरावान । धरून श्रीसाईचे चरण । म्हणलें माफी बगर ना तारण । म्हाका,  
सांगूं कितें हांव आनीक ॥१६५॥ नाल्लाची म्हाका याद आसली । पूण भूक खर लागिल्ली इतली । व्हाळार जेन्ना

१०. लगावाळा जातराता. २. कारण।

॥ श्रीसाईसच्चरीत ॥ ७९३

गेली इश्ट मंडळी । पडलो विसर सगल्यांक ॥१६६॥ थंय शेवाचो करतना फराळ । फोडून घालो तातूंत तोच नाल्ल ।  
म्हणून हाडटां दुसरे श्रीफळ । स्विकारात तें निश्चल मनान ॥१६७॥ अशें म्हणून लागातकर उठपाक । पुंडलीकराव  
फळ हाडपाक । साईम्हाराजांनी धरून हाताक । ताका निवारतना पळयलो ॥१६८॥ अज्ञानान घडलो विस्वासधात ।  
कृपाळू तुमी घेयात पदरांत । माफ करात म्हाका कृपावंत । असो हांव नितांत अपराधी ॥१६९॥ स्वाम्यां सारको  
साधू सज्जन । उपेक्षून हांवें तांचें वचन । करचें जें तुमकां फळ अर्पण । आमी तें उडयलें खावन ॥१७०॥ हो संतांचो  
अतिक्रम । कितलो हांव गुन्यांवकारी परम । आसा व्हय ह्वा पापाक उपरम । जालों कसो इतलों बेशरम ॥१७१॥  
तेन्ना ती आयकून जालली मात । हांसून उलयले श्रीसाईनाथ । ‘घेतिल्लो कित्याक नाल्ल हातांत । दवरपाक जर  
वेवस्थीत जायनासलो ॥१७२॥ तुमी म्हजी वस्त म्हजे कडेन । दितले अशें समजून खात्रेन । तुमच्या उतरांचेर म्हज्या  
भावान । विस्वास भोव दवरलो ॥१७३॥ ताचो कित्याक जावचो परिणाम । हेच व्हय तुमी विस्वासधाम । पूर्ण  
जालेना म्हज्या भावाचें ‘काम । अशेंच व्हय हें काम तुमचें?’’ ॥१७४॥ म्हणले ‘त्या फळाची योग्यताय । येवची ना  
दिल्यार हेर कितलेय । घडपाचें तें घडून गेलेय । आतां व्यर्थ चिंता कित्याक ॥१७५॥ स्वाम्यांनी तुका दिल्लो नाल्ल ।  
तोय म्हजोच संकल्प केवळ । तातूंतल्यानूच फुटलें तें श्रीफळ । अभिमान ओगीच धरता कित्याक ॥१७६॥  
अहंकाराची धरशी बुद्दी । तातूंत स्वताक मानशी अपराधी । इतलें निरहंकर्तृत्व साधीं । चुकतली सगली  
उपाधी ॥१७७॥ पुण्याचोच कित्याक अभिमान । पापाकूय कित्याक दिना मान । प्रताप दोगांयचो एकसमान ।

१. हेतु।

महणून सोडचो तुवें अभिमान ॥१७८॥ तुका म्हजी घडची भेट । अशें आयले म्हज्या मनांत । तेनाच नाल्ल तुज्या  
 हातांत । पडलो ही त्रिसत्य गजाल ॥१७९॥ तुमी सगलीं म्हजींच भुरांीं । म्हणून फळ हें लागले तुमच्या मुखीं । तेंच  
 आंपले म्हाका तुमी । समजात तें म्हाका पावलें” ॥१८०॥ अशी जेन्ना घाली समजूत । तेनाच पुंडलीकरावांचे चित्त ।  
 साईच्या उतरांनी विरमत । गेली चिता विरगळून दुखबाची ॥१८१॥ नाल्ल गेलो जाले निमीत । उपदेशान निवळ्यें  
 उद्विग्न चित्त । तरीय तें सगले अहंकार विलसीत । अभिमान निर्मुक्त निर्दोश ॥१८२॥ इतलोच हे कथेचो सार । मनांत  
 जितलो जितलो निरहंकार । परमार्थांत तितलो मेळटा अधिकार । जातलो भंवपार सहज ॥१८३॥ आतां तिसऱ्या  
 भक्ताचो अभिनव । आयकात गोड अणभव । दिसतले बाबांचे अतूल वैभव । सामर्थ्य गौरव एकासारकीं ॥१८४॥  
 वांद्रे नांवाच्या म्हालांत । उत्तरेक शेजारा वांद्रे शारांत । सांताक्रूज ह्या नगरांत । रावताले ‘धुरंधर’ हरिभक्त ॥१८५॥  
 सगले भाव संतप्तेमी । निश्ठा जांची दृढ श्रीरामीं । अनन्य श्रद्धा श्रीरामनामीं । आवडनासली नस्ती उठाठेव ॥१८६॥  
 सादी संतांची संवसारपद्दत । तशीच भुरग्यांबाळांची रावपाची रीत । स्त्रीवर्गूय निर्दोश आचरणांत । क्रणी चक्रपाणी  
 तांचो तातूतल्यान ॥१८७॥ बाळाराम तांचे मदले एक । विठ्ठलभक्त पुण्यश्लोक । राजदरबारांत तांचो लोकीक ।  
 आवडटाले ते सगल्यांक ॥१८८॥ तारीख एकुणीस फेब्रुवारीक । वर्स अठराशें अदृठ्यात्तरांत । एका रामभक्ताच्या  
 पोटांत । जल्मले हें महारत्न ॥१८९॥ अलंकार पाठरे प्रभू ज्ञातींत । नामनेच्या घरंदाज घराण्यांत । वर्स अठराशें  
 अदृठ्यात्तरांत । आयले जलमाक हे मुंबयंत ॥१९०॥ अस्तमी विद्या पारंगत । वकील पदवी मेळयत । व्हड तज्ज  
 तत्वज्ञानांत । विद्वान नामनेक सगल्याक ॥१९१॥ पांडुरंगीं अतिप्रेम । परमार्थाची आवड परम । बापायचे आराध्य  
 श्रीसाईसच्चरीत ॥१९२॥

१० न्यूने जाता २ तेपांची तेजावा पाहते ३ जाता तजेवा पाहता जातावे पाहां जाती

दैवत राम । पुताचें निजधाम श्रीविठ्ठल ॥१९२॥ सगले भाव पदवीधर । वृत्ती सदांच धर्मपर । शुद्ध बिजाचे शुद्ध संस्कार । बालारामाचेर अपूर्व ॥१९३॥ कोटीक्रमाची मनभुलयणी मांडणी । सरळ शुद्ध विचारसरणी । कुशाग्र बुद्धी 'सदाचरणी । गूण हे तांचे 'अनुकरणीय ॥१९४॥ समाजसेवा केली नितांत । स्वता बरयलो समाजवृत्तांत । सोंपतना हें स्विकारिल्लें एकवत । सरले भायर सोदांत परमार्थाच्या ॥१९५॥ तातुंतूय आक्रमून बरोच प्रांत । भगवद्गीता, ज्ञानेश्वरी हे ग्रंथ । वाचून मेळयलें प्राविण्य तातूत । पावले अध्यात्मविशयांत नामनेक ॥१९६॥ ते साईंचे परम भक्त । वर्स एकुणीसरें पंचविसांत । 'ब्रह्मीभूत ल्हान पिरायेंत । आयकात तांचें चरित्र ल्हानरें ॥१९७॥ तारीख णव, जून म्हयन्यांत । वर्स एकुणीसरें पंचविसांत । इहलोकाचो प्रवास सोंपयत । जाले विठ्ठलीं ते विलीन ॥१९८॥ एप्रिल एकुणीसरें बाराक । पळोवन दीम बरोसो एक । साईंदरबारांत संतदर्शनाक । भाव धुरंधरा योग आयलो ॥१९९॥ शिरडीक बाबुलजी ज्येश्ठ भाव । घेवन वांगडा वामनराव । परतले धादोस जावन जीव । स म्हयन्यां आदींच घेवन दर्शन ॥२००॥ तांच्या त्या गोड अणभवाक । स्वताय सगले घेवपाक इत्यूक । अभिनव दर्शनलाभ जोडपाक । बालाराम आनी हेर गेले तेन्ना ॥२०१॥ ते येवपाचे आदींच पळयात । “आयज म्हज्या दरबारांत । अनेक लोक येवपाचे आसात” । उलयले बाबा सगल्यां हुजरां ॥२०२॥ अर्शी प्रेमाचीं उतरां आयकून । धुरंधर भाव भरले अजापान । शिरडीचें येवप नकळो आसले कोण । तरीय कळळी कशी खबर ही बाबांक ॥२०३॥ फुडें साईंक पळोवन नदरेन । घेतलें घालून चरणांचेर धांवून । हळू हळू मागीर गजाली जावन । सूखसंतुष्टी सगल्यांक ॥२०४॥

१०४ श्रीसार्वांशुचरीत् ॥

तशेंच पळोवन मंडळी आयिल्ली । बाबां मुखांतल्यान उतरां आयलीं । “पळ्यात हीं दरबाराचीं मनशां आयलीं । सांगिल्लीं हांवै तीं येतलीं म्हूण” ॥२०५॥ आनीक मुखार उतरां बाबांचीं । आयकात तीं जशाक तशीं । “तुमची आमची साठ पिळग्यांची । वळख आदली वळखात” ॥२०६॥ बालाराम आनी हेर भावीक जन । सगलेच ते विनयसंपन्न । उबे फुड्यांत हात जोडून । रावले श्रीचरण पळ्यत ॥२०७॥ जातकूच श्रीसाईंचे दर्शन । बालाराम आनी हेरांक मनांतल्यान । आयिल्ल्याचे परम समाधान । दिसली ताची धादोसकाय ॥२०८॥ आयले दोळे भरून । आयलो गळो दाटून । फुल्लो कांटो आंगा वयल्यान । आयले दाटून अश्टभाव ॥२०९॥ पळोवन बालारामाची अवस्था । खोस साईनाथांच्या चित्ता । सांगपाक लागले त्या समस्तां । उपदेशवार्ता प्रेमाच्यो ॥२१०॥ “शुक्लपक्षाचे कले वरी । जो म्हजी भक्ती पुजा करी । धन्य जाणे मनोधर्म म्हजेसरीं । विकलो स्वताचो पुरायेन ॥२११॥ दृढ विस्वास धरून मनांत । आरंभ करता जो निजगुरु भजनांत । ईश्वर ताच्या सर्वस्वी उपकारांत । पळ्यना कोणूच ताका वांकडे नदरेन ॥२१२॥ फुकट घालयनासतना खीणभर । हरिगुरु भजनांत जो तत्पर । ताका ते दितले सूख जीणभर । भवसागरा पलतडी देवयतले” ॥२१३॥ आयकून अशें वचन । दोळ्यांत खोशयेचीं दुकां भरून । मन जाले सुप्रसन्न । अंतस्कर्ण सद्गतीत ॥२१४॥ साईवाक्य-फुलांच्यो माळा । सगल्यांनी वंदून घाल्यो गळा । तातूंत मेळळी खुशाली सकळां । उमाळो सगल्यांक भक्तीचो ॥२१५॥ आसूं, फुडें ते वाड्यांत आयले । जेवणा उपरांत थोडे विसावले । तिसऱ्या आदेसाक परत गेले । घाले लोटांगण बाबां मुखार ॥२१६॥ बालाराम नमलायेन ।

१०. निष्ठात. ११. सुनेग वतला। ११६

करपाक लागले 'चरणसंवाहन । बाबांनी चिलीम फुडें करून । सांगली ओडपाक खुणेन ॥२१७॥ मागीर ती चिलीम  
 प्रसाद म्हणून । संवय नासतना कशटांनी ओडून । परत बाबांच्या हातांत दिवन । केलें अभिवंदन सद्भावान ॥२१८॥  
 बाळारामांक भाग्याचो अंदिन । मेळळो पळयात तेन्नाच्यान । तांचें दम्याचें दुयेंस वचून । पावले पूर्ण  
 समाधान ॥२१९॥ दमो न्हय एक-दोन दिसांचो । रोग पूर्ण स वर्साचो । कानांत मंत्र सांगचो जसो । चिलमीचो  
 तसो तो प्रभाव ॥२२०॥ झुरको एक चिलमीचो मारून । परत दिली आदरान नमस्कारून । दमो जो गेलो तेन्नाच्यान ।  
 अतप्पर आयलेना परत ॥२२१॥ मात मदीं एकदां कशी तरी । बाळारामांक खोंकली आयली । मनां सगल्यांचीं  
 अजापलीं । कळळेना कारण कोणाकूच ॥२२२॥ उपरांत चवकशी करतकूच । बाबांनी निजदेह दिसा त्याच ।  
 दवरलो ती ताचीच । दाखयली खूण भक्तांक ॥२२३॥ बाळारामांक खोंकली ज्या दिसा । बाबांनी देह त्याच दिसा ।  
 धरतरेक अंपिल्लो आसा । दाखयली खूण तांणी ताचीच ॥२२४॥ तेन्नाच्यान आनीक केन्नाच । आयलिना  
 खोंकली परत । हें चिलमीच्या माध्यमांतल्यानूच । दाखयलें तांणी सगल्यांक ॥२२५॥ आसूं, तो दीस बिरेस्ताराचो ।  
 तातुंतूच चावडी-मिरवणुकीचो । तातूंतल्यान दुपेटीन खोसयेचो । जालो तांकां अविस्मरणीय ॥२२६॥ बाबां मुखार  
 आंगणांत । ताळ पखबाजाच्या गजरांत । रंगताले भजनरंगांत । आठां पसून णवां मेरेन ॥२२७॥ एके वटेन अभंग  
 म्हणीत । दुसरे वटेन पालखी सजयत । पालखी तयार जाले उपरांत । बाबा वताले चावडेक ॥२२८॥ आदीं  
 सात्तिसाव्या अध्यायांत । चावडेची नवलाय पळयात । सांगल्या सविस्तारीत । परत सांगप जातलें हांगा ॥२२९॥

॥श्रीसार्वामच्चर्यात्॥

॥ एक रात मशिदींत । दुसरी काडटाले चावडेंत । असो बाबांचो नेम हो नित्य । चल्लो निरंतर देहावसना मेरेन ॥२३०॥  
 ॥ पलोवपाक चावडेचो सुवाळो । बालारामाक उल्लास व्हडलो । ते खातीर चावडी चुकयनासलो । धुरंधर मेळान  
 ॥ पावतालो ॥२३१॥ शिरडीचे समस्त लोक । घेवन बाबांक सांगाताक । लागले चावडेर वचपाक । करीत जयजयकार  
 ॥ खोशयेन ॥२३२॥ घाली जाचेर जरीची 'चादर । सजयले सोबीत अळंकार । नांवूय जाचें 'श्यामसुंदर । करतालो  
 ॥ थयकार मुखार ॥२३३॥ शिंगां कर्णे तुताऱ्यो वाजयत । त्या सजयिल्ल्या श्यामकर्णा सयत । चलताले पालखे  
 ॥ वांगडा साई मिरयत । भक्त धरीत तरंग तांकां ॥२३४॥ बावटे पताका घेताले हातांत । तरंग धरून श्रींच्या सांगातांत ।  
 ॥ चंवऱ्यो मोरकुचो उबयत । धरताले दिवट्यो चारूय वट्यां ॥२३५॥ वांगडा पखवाज सुस्वर । टाळ घोळ अशीं  
 ॥ वाद्यां मधूर । भजन करीत भक्त अपार । चलताले दोनांय अर्दानी ॥२३६॥ आसूं, अशी ती रम्य मिरवणूक ।  
 ॥ पावताली जेन्ना चावडे 'सन्मूख । बाबा उत्तरे वटेन करून मूख । करताले विधीपुर्वक खुणो हातांच्यो ॥२३७॥ उजवे  
 ॥ वटेन बाबांचो भगत । चलतालो पदर बाबांचो सावरीत । दावे वटेन तात्या पाटील हातांत । धरून चलताले  
 ॥ कंदील ॥२३८॥ आदींच बाबांचें मूख 'पीतवर्ण । तातूंत दिव्यांच्या बी तेजाचें मिश्रण । तांबें मिश्रीत हळडुवें सुवर्ण । तशें  
 ॥ मूख सोबतालें अरूणप्रभा ॥२३९॥ धन्य तेन्नाचें पवित्र दर्शन । उत्तरे वटेन एकाग्र मन । उजवो हात वयर उबारून ।  
 ॥ दिसतालें कोणाक तरी आपयतात ॥२४०॥ थंयच्यान मागीर व्हरून चावडेंत । बाबांक सन्मानान बसयत । दिव्य  
 ॥ अलंकारवस्त्रां औंपीत । सारयताले चंदन आंगाक ॥२४१॥ केन्ना मुकुटांत खोयताले 'कलगीतुरो । केन्ना भांगराचो

१. झूल. २. स्यामकण्ठ घोडा. ३. मुखार. ४. हळडी रागाच. ५. एक अळकार.

॥ श्रीसद्गुरुसार्वानाथार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥

10

१. जरीचो मकूट. २. आतां मेरेन जाल्ल्या कथांचेर एक नदर मारून.